

Arrest

nr. 220 720 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : D. (..)

voornaam : A. E. (..)

geboortedatum : 01.05.1978

geboorteplaats : Koshkel'dy

nationaliteit : Russische Federatie

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Beringen/Ham/Tessenderlo op 29.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.06.2018 dat hem via aangetekend schrijven betekend werd op 05.07.2018 (bijlage 13octies, geldig 30 dagen).

Betrokkene verklaarde tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming dd. 13.08.2018 dat hij op 24.07.2018 terugkeerde naar zijn land van herkomst, maar het CGVS oordeelde dat er geen bewijs voorhanden is dat betrokkene effectief teruggekeerd is. De vorige beslissing tot verwijdering werd aldus niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 10 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 13.02.2013 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaren met uitstel 5 jaren voor de helft voor verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar.

Het CGVS besliste op 24.04.2018 de vluchtelingenstatus van betrokkene in te trekken, hij werd daarvan in kennis gebracht op 25.04.2018. Het CGVS oordeelde dat gebleken is dat betrokkene een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980.

Gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.

Betrokkene woont samen met zijn echtgenote S. K. S. (..) (°30.12.1983) en hun zes kinderen (D. U. A. (..), °03.01.2005; D. K. A. (..), °28.04.2006; D. R. (..), °24.03.2008; D. S. (..), °12.09.2011; S. A. A. (..), °20.06.2013; D. B. (..), °01.10.2015). Zijn echtgenote en minderjarige kinderen hebben op heden de Belgische nationaliteit. Het feit dat zijn gezin hier legaal verblijft, kan niet worden behouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij kan contact houden met zijn familie en vrienden in België door middel van moderne communicatiemiddelen en zij kunnen betrokkene bezoeken in Rusland, daar zij het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.

Ook het feit dat betrokkene meer dan 10 jaar in België verblijft en verblijfsrecht heeft gehad, doet geen afbreuk aan artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft immers het overgrote deel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. Hij werd op 28.05.2018 door de DVZ uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt en de beslissing over zijn verblijfssituatie zouden kunnen beïnvloeden, maar betrokkene bracht geen enkel document of element aan.

Rekening houdende met bovenstaande wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de politie op 29.01.2019 dat hij momenteel een verkoudheid heeft, maar dat hij voor de rest gezond is. Ook vermeldt hij dat bij beide knieën de meniscus weg is. Betrokkene zal bij aankomst in het centrum onderzocht worden door de centrumarts. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt verder niet dat betrokkene medische problemen heeft die hem belemmeren te reizen of die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“LA REQUERANTE PREND UN MOYEN UNIQUE PRIS DE LA VIOLATION DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE A LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS, 74/11, ET 62 DE LA LOI DU 15 DECEMBRE 1980, DE PRINCIPE DU RAISONNABLE ET DE PROPORTIONNALITE AINSI QUE DE LA VIOLATION DU PRINCIPE GENERAL DE DROIT DE L'UNION EUROPEENNE À ÊTRE ENTENDU, DE L'ARTICLE 8 DE LA CEDH

La décision litigieuse est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, qui prévoit que :

<La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

1. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que

Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » 1.

2. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

1 (Doc. Pari. Ch., DOC 53, 1825/001, p. 23)

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

3. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015²⁵ agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le

fait qu' un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7{ paragraphe 4, de la directive 200&115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclu qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7. paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnationTM pénale pour un tel acte»

4. Dans cet arrêt, précisant qu'

< r il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une 2 CJUE, 11 juin 2015, C-554/3, Z.Zh contre Staatsecretaris voor veiligheid en Justitie § 54) appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, d'autres éléments tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales, peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers » (point 65)

5. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée³.

6. L'acte attaqué pris par la partie adverse sur pied unique de l'article 74/11 qui fixe la durée de l'interdiction d'entrée à 10 ans repose sur la considération qu'en la partie requérante a été condamné en 2013 à une peine définitive par la Cour d'Appel d'Anvers de 3 ans.

7 Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle la partie requérante pourrait « constituer une menace grave pour l'ordre public », est entièrement déduit du seul constat d'une condamnation remontant à plus de 6 ans et à des faits qui sont antérieures à cette condamnation.

8. Il appartenait à la partie adverse ; en vue d'apprécier si le comportement personnel de la partie requérante était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération « tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision. Si tel avait été le cas, la partie adverse aurait dû tenir compte de l'ancienneté des faits, du fait qu'aucune nouvelle infraction n'avait été commise depuis 2013, d'une absence de nouvelle condamnation depuis 2013 et qu'en outre l'ensemble de la famille était correctement établie en Belgique.

9. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public 3 CCE, 27 avril 2017, n°186135

ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

10. En l'espèce, la décision attaquée est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 10 de la Loi et constate qu'« aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ». L'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies) pris le même jour que l'interdiction d'entrée présentement attaquée avait en effet estimé que « le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public », conformément à l'article 74/14, § 3, 3° de la Loi, et n' avait dès lors pas accordé à la partie requérante de délai pour quitter le territoire.

11. La notion de menace grave pour l'ordre public doit être interprétée de manière stricte, de sorte que la portée de cette notion ne saurait être déterminée unilatéralement par l'État sans qu'elle ne puisse être contrôlée⁴. Dans ce cadre, la jurisprudence convient que la partie adverse doit procéder à un examen individuel afin de déterminer si la partie requérante constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public⁵; La partie adverse ne peut se contenter de s'appuyer sur une quelconque présomption afin de constater un tel danger ni s'affranchir de motiver dans sa décision quel danger ce comportement représente pour l'ordre public, sans méconnaître les exigences découlant d'un examen individuel. Toute infraction pénale, à supposer à supposer qu'une infraction pénale soit reprochée à la partie requérante en cas d'espèce, ne constitue pas nécessairement une atteinte significative telle que pour être qualifiée d'atteinte à l'ordre public, lequel constitue le fondement de la société. Tout comme une infraction pénale remontant à plus de 6 ans et pour laquelle une peine de prison a été purgée

12. Il ressort du corps de l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la CJUE, relatif à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres, que « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée à rencontre de E dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour*. Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même à caractériser un tel danger?

4 CJUE, C-554/13, 11 juin 2015, §48.

5 Idem, §§49 et 50.

8 Voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54

7 Voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C- 554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54.

13. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer qu'en indiquant que la partie requérante a fait l'objet d'une condamnation pénale en 2013 par la Cour d'Appel que la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance à tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public⁸.

14. Enfin, votre conseil a déjà jugé⁹ qu'en fondant le constat selon lequel « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale » sur ces seuls constat et procès-verbaux, et sur le fait que le requérant n'a pas obtempéré à des ordres de quitter le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti à un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

15. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmation rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant a été reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son

comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

16. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris.

n. Enfin s'il pourrait être admis que le droit d'être entendu de la partie requérante a été respecté dans le cadre de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13 septies) pris le 30/01/2019, il ne peut pour autant en être déduit qu'il a, par la même occasion, été entendu, de manière utile et effective, à l'égard de l'interdiction d'entrée prise ensuite à son égard.

8 Voir, en ce sens, CCE n°202 685 du 19 avril 2018 dans l'affaire X/VII

9 CCE n° 200 363 du 26 février 2018 dans l'affaire X/III

18. En l'espèce, le Conseil observera qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a donné la possibilité à la partie requérante de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale, prise par la partie défenderesse à la suite de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré.

« En effet, si la partie requérante a fait l'objet d'un rapport administratif de contrôle d'un étranger ayant pour finalité de vérifier la régularité de son séjour et a été entendu 30/01/2019, il ne saurait être soutenu que cette audition ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de l'interdiction d'entrée qui constitue l'acte attaqué. Rappelons que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire, que l'objet de ces décisions est différent et qu'il en est de même des motifs justifiant leur adoption. Partant, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire dès lors que la décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir.

En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée, soit en l'espèce quatre années. Soulignons encore que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée dès lors qu'il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Il en résulte que dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter¹⁰.

20. En outre, la partie adverse ne tient nullement compte de la vie familiale de la partie requérante qui constitue avec son épouse et ses enfants, réfugiés ayant acquis la nationalité belge, une unité familiale protégée par l'article 8 de la CEDH. La décision attaquée n'explique pas comment – sur une période de dix ans – la vie familiale et privée pourrait être maintenue en interdisant durant cette période d'une part à la partie requérante de voir ses enfants et son épouse sur le territoire du Royaume tout en sachant que d'autre part même si ceux-ci sont devenus belges, les enfants et son épouse ne se rendront jamais en Russie, pays qu'ils ont fui notamment en raison du risque de traitement inhumain et dégradant qu'il pourrait subir en cas de retour. Cette crainte étant toujours actuelle. De facto, il est donc impossible à cette famille de se voir durant une période de 10 ans ce qui est complètement disproportionné et pas le moins du monde envisagé par la décision attaquée.

21. En effet aucune mise en balance n'est effectuée par la partie adverse entre l'interdiction de dix ans et la manière dont les époux et leurs enfants pourront vivre leur vie familiale durant dix ans. La partie adverse n'a pas effectué la moindre balance des intérêts in concreto ou expliquer pourquoi en l'espèce l'article 8 de la CEDH ne prime pas ou ne trouverait pas à s'appliquer.

¹⁰ Voir en ce sens Conseil d'Etat n° 233.257 du 15 décembre 2015

22. La décision ne respecte dès lors pas les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les principes généraux du droit administratif, qui lui imposent de prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier administratif, de motiver les décisions en fait de manière précise et adéquate, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, de manière prudente en récoltant toutes les informations nécessaires pour prendre la décision, de manière individualisée.

23. Il est incompréhensible que la partie adverse ne prenne pas le même soin par rapport au risque de violation de l'article 8 de la CEDH. En effet, l'établissement du centre principal des intérêts de la partie

requérante en Belgique avec son épouse et leurs enfants sur le territoire, de sorte que l'existence d'une vie privée et sociale ne peut être ignorée par la partie adverse.

24. Le respect de cette vie privée et sociale doit être analysée au regard de l'article 8 de la CEDH qui protège le droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur¹¹ et dont les ingérences doivent être justifiées par rapport à un des objectifs limitativement énumérés à l'article 8.2. de la même disposition et être strictement nécessaires dans une société démocratique.

25. De surcroît, dès lors que l'arrêt *Emre c. Suisse* du 22 août 2008 estimait en effet que « plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. » (§69), la partie adverse se devait d'évaluer le principe de proportionnalité au regard des éléments du dossier administratif, à savoir la faiblesse des liens du requérant avec son pays d'origine et la solidité de ses liens avec la Belgique, et devait dès lors évaluer si un retour - même temporaire - dans ces conditions serait rendu « plus difficile » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980.

26. La partie adverse adopte une décision motivée de manière erronée en droit sur l'article 8 de la CEDH et viole par conséquent cette disposition, ainsi que son obligation de motiver sa décision de manière précise en fait et en droit.

27. De plus, la partie adverse admet l'existence d'une vie privée et familiale de la partie requérante de sorte qu'elle devait examiner de manière rigoureuse l'existence d'obligations positives de la maintenir en Belgique.

28. En effet, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales impose à la partie adverse « de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance »¹²

" Voir l'arrêt de la Cour EDH s- Et *MARPER contre le Royaume-Unis*, § 66, du 4 décembre 2008, qui cite notamment l'arrêt *Burghartz, de la Commission*, § 47, et *Friedl c. Autriche*, 31 janvier 1995, avis de la Commission, § 45, série A no 305-B)

12 CCE, arrêt 159.109 du 21 décembre 2015.

» L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, qu'elle soit justifiée par un ou plusieurs des buts légitimes visés au §2 de cet article et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

30. Il incombe à la partie adverse, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. A défaut, la décision viole l'article 8 de la CEDH. Force est de constater que les éléments de fait mentionnés dans le paragraphe de la décision relatif à la vie privée et familiale ne sont pas examinés et que l'analyse en droit est absente.

si. En conséquence, le moyen en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij op 13 februari 2013 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel vijf jaren voor de helft wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de volle leeftijd van zestien jaar en voor aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar. De verwerende partij wijst er verder op dat de vluchtelingenstatus op 24 april 2018 werd ingetrokken waarbij geoordeeld werd dat verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1,

§1 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst verder op het karakter en de ernst van de gepleegde feiten en concludeert dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. Zij stelt dat een inreisverbod van tien jaar dan ook proportioneel is. De verwerende partij heeft ook het gezinsleven van verzoekende partij met haar echtgenote en zes kinderen in ogenschouw genomen. Deze personen hebben ondertussen allen de Belgische nationaliteit. De verwerende partij oordeelt dat gelet op het strafrechtelijk verleden van verzoekende partij haar familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en stelt dat verzoekende partij met haar gezin contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in Rusland. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij het overgrote deel van haar leven elders dan in België heeft doorgebracht en dat zij, ondanks expliciete uitnodiging, nagelaten heeft enig element of document aan te brengen dat doet getuigen van een diepgewortelde integratie in België. Verder oordeelt de verwerende partij dat er geen sprake is van medische problemen die een terugkeer in de weg staan.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor tien jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die de verzoekende partij heeft opgelopen, maar er ook aan toevoegt dat het karakter en de ernst van de gepleegde feiten doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te verstoren. Daarbij wordt ook gewezen op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2018 om de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in te trekken gelet op het feit dat zij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 april 2018 is overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij waarbij hij het volgende vaststelde:

-verzoekende partij werd veroordeeld voor feiten van verkrachting en aanranding van een minderjarige van vijftien jaar in de nacht van 24-25 september 2010.

-het vonnis van de correctionele rechtbank van Turnhout stelt: *“bij de bepaling van de strafmaat (..) wordt rekening gehouden met de concrete aard en de objectieve ernst van de feiten die getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke integriteit, waarbij beklagde er niet voor terugdeinst misbruik te maken van een minderjarig meisje dat onder invloed van alcohol niet meer in staat is zich op welke wijze dan ook te verzetten.”*

-het Hof van Beroep hernam voormelde redengeving en vulde aan: *“uit niets blijkt dat het meisje de feiten van verkrachting en ermee gepaard gaande aanranding zou hebben uitgelokt, integendeel (..) het is beklagde die in haar woonst binnendrong om seksueel misbruik van haar te maken. (..) de door de eerste rechter (..) opgelegde gevangenisstraf (..) is volkomen aangepast aan de ernst van de feiten en is*

noodzakelijk om beklagde te doen beseffen dat dergelijke feiten in onze maatschappij niet worden geduld(..)

-Wat de impact op het slachtoffer betreft stelt het Hof: *“Blijkens een attest (..) heeft de burgerlijke partij door ernstige psychologische problematiek psychologische bijstand nodig en dient zij tevens gebruik te maken van psychofarmaca. Uit het strafdossier blijkt dat de burgerlijke partij ook reeds voor de feiten ernstige traumata heeft opgelopen, vermits ze op het tijdstip van de feiten als vijftienjarige reeds een zontje had van twee en een half jaar oud, met het kind alleen woonde op een studio en onder begeleiding stond.”*

-de commissaris-generaal oordeelt: *“Gelet op de aard van het misdrijf, de minderjarigheid van het slachtoffer, de straf die u werd opgelegd en de omstandigheden waarin het misdrijf werd gepleegd, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waartoe u definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.”*

-de vaststelling dat het gaat om een zeer ernstig misdrijf is an sich voldoende om vast te stellen dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, en dit niettegenstaande zij nooit eerder gelijkaardige veroordelingen heeft opgelopen. De commissaris-generaal vervolgt: *“U maakte immers seksueel misbruik van een zeer jong en kwetsbaar slachtoffer dat reeds eerder ernstige traumata had opgelopen en dat onder invloed was van alcohol, waarbij u haar woonst binnendrong om seksueel misbruik van haar te maken. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dan ook een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het zeer kwetsbare slachtoffer. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder zich te bekommeren om de fysieke en psychische gevolgen die uw daden veroorzaakten bij het minderjarige slachtoffer. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Turnhout blijkt bovendien dat u de feiten van verkrachting ontkent, hoewel dit bewezen wordt geacht; dit wijst er dan ook op dat u geen schuldinzicht heeft, noch berouw heeft.”*

-verzoekende partij werd op 3 april 2018 gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal waarbij zij van de gelegenheid gebruik maakte om haar handen in onschuld te wassen. Verzoekende partij trok de in België gevoerde onderzoeksmethoden in twijfel, zij alludeerde er bij wijlen op dat de kwetsbaarheid/minderjarigheid van het slachtoffer niet voldoende gerelativeerd werd, verzoekende partij beweerde uiteindelijk onschuldig te zijn en onterecht veroordeeld te zijn. Verder draaide de verzoekende partij de rollen van de bij de verkrachting betrokken personen om door te beweren dat zij niet alleen niet van de verkrachting kon beschuldigd worden maar dat zij net de persoon zou geweest zijn die de anderen poogde te overtuigen het misdrijf niet te plegen. Al deze verklaringen versterken alleen maar de eerdere vaststelling dat verzoekende partij geen schuldbesef noch berouw heeft.

2.6. Verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met de anciënniteit van de feiten, dat zij geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd sinds haar veroordeling, alsook haar gezinsleven.

2.7. Zoals blijkt uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet kan de beslissing tot verwijdering gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Voor de interpretatie van het begrip *“bedreiging voor de openbare orde”* is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd. Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip *“openbare orde”* af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een

werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08 A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Er kan in casu niet aan voorbijgegaan worden dat de veroordeling van 2013 betrekking heeft op bijzonder zware feiten. Uit deze veroordeling blijkt dat het gaat om de verkrachting van een minderjarige persoon die bovendien zeer kwetsbaar was en reeds eerder traumata had opgelopen. Verder blijkt ook dat de gepleegde feiten een bijzonder zware psychische impact op het slachtoffer hebben gehad. Verzoekende partij had voorts enkel haar eigen seksueel genot voor ogen zonder zich ook maar iets te bekommeren over de fysieke integriteit van haar slachtoffer. Daarenboven blijkt dat verzoekende partij de feiten blijft ontkennen, het rechtssysteem in België in twijfel trekt en geenszins getuigt van enig schuldinzicht of berouw. De gedragingen van verzoekende partij zijn dermate laakbaar en getuigen van een niet te ontkennen verwerpelijke ingesteldheid derwijze dat uit de ernst van de gepleegde feiten alleen al kan aangenomen worden dat zij ook naar de toekomst toe door haar gedrag aanzien kan worden als een actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. De Raad meent dan ook dat gelet op de specificiteit van de gepleegde feiten en het bijzonder ernstig karakter ervan, alsook de houding van de verzoekende partij, in redelijkheid kan besloten worden dat *“Gezien het karakter en de ernst van de hierboven vermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoekende partij kan, gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins overtuigen waar zij meent dat er omtrent het gevaar voor de openbare orde dat verzoekende partij zou stellen, niet voldoende werd gemotiveerd of dat dit niet blijkt uit het administratief dossier.

Het argument dat de veroordeling dateert van 2013 en dat zij geen nieuwe feiten heeft gepleegd, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Dit temeer nu blijkt dat anno 2018 de verzoekende partij nog altijd tracht haar handen in onschuld te wassen en geen schuldinzicht noch berouw heeft, wat wijst op haar uitermate laakbare en gevaarlijke ingesteldheid ten aanzien van de maatschappij. Ook het argument dat zij haar straf heeft uitgezeten doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.8. Verzoekende partij kan voorts evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet gehoord werd alvorens het treffen van de bestreden beslissing. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat haar op 28 mei 2018 een uitdrukkelijke uitnodiging werd verstuurd om alle relevante elementen met betrekking tot het behoud van haar verblijfsrecht aan te brengen. Hierbij werd ook uitdrukkelijk aangegeven dat men haar de toegang tot het grondgebied voor een bepaalde periode kan ontfemen. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij enkel gehoord werd inzake de verwijderingsmaatregel en niet het inreisverbod. Het gegeven dat verzoekende partij verzaakt heeft aan het beantwoorden van deze uitnodiging kan enkel haarzelf ten kwade worden geduid. Verder werd zij ook nogmaals gehoord op 29 januari 2019, daags voor het treffen van de bestreden beslissing, waarbij zij de kans heeft gehad om alle elementen die zij nuttig achtte naar voren te brengen. Ook hier maakt zij niet aannemelijk dat de gestelde vragen haar niet in de mogelijkheid stelden alle elementen die eveneens nuttig zijn inzake een inreisverbod, naar voren te brengen. Verzoekende partij houdt het

terzake op een theoretisch betoog maar zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen blijken dat de vragenlijst die haar werd voorgelegd niet voldoende was om haar standpunt kenbaar te maken, ook ten aanzien van een inreisverbod. Zij wijst immers slechts op haar gezinsleven in België, maar zoals blijkt heeft zij dit element ten berde kunnen brengen en werd hieromtrent ook gemotiveerd in het inreisverbod.

Een schending van het hoorrecht in het kader van de rechten van verdediging ligt geenszins voor.

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoekende partij een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.10. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij oog gehad voor het gezinsleven van verzoekende partij. Zij motiveert dienaangaande als volgt: *“Betrokkene woont samen met zijn echtgenote S. K. S. (..) (°30.12.1983) en hun zes kinderen (D. U. A. (..), °03.01.2005; D. K. A. (..), °28.04.2006; D. R. (..), °24.03.2008; D. S. (..), °12.09.2011; S. A. A. (..), °20.06.2013; D. B. (..), °01.10.2015). Zijn echtgenote en minderjarige kinderen hebben op heden de Belgische nationaliteit. Het feit dat zijn gezin hier legaal verblijft, kan niet worden behouden in het kader van artikel 8 EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. Uit artikel 8§2 EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon mogelijk is, wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is dus niet absoluut. Gezien het strafrechtelijk verleden van betrokkene worden zijn familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Hij kan contact houden met zijn familie en vrienden in België door middel van moderne communicatiemiddelen en zij kunnen betrokkene bezoeken in Rusland, daar zij het land op volkomen regelmatige wijze kunnen in- en uitreizen.”*

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven heeft de verwerende partij een afweging gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoekende partij, zijnde haar recht op privé- en gezinsleven, en de belangen van de maatschappij. Gelet op de bijzondere ernst van het gepleegde misdrijf weegt het publieke belang dat gediend wordt door de bestreden maatregel zeer zwaar door. Verder heeft de verwerende partij daarbij geoordeeld dat verzoekende partij het contact met haar familie en vrienden kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken in Rusland.

Verzoekende partij kan dan ook geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met haar gezinsleven. Verder, weerom in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, legt de bestreden beslissing wel degelijk uit op welke wijze het

gezinsleven gedurende de tien jaar inreisverbod onderhouden kan worden, meer bepaald via moderne communicatiemiddelen en bezoeken in Rusland.

Verzoekende partij betoogt wel dat haar gezin zich nooit in Rusland zal wagen omdat zij eerder erkend zijn als vluchtelingen, maar zij gaat eraan voorbij dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de echtgenote (en in navolging de op dat ogenblik bestaande minderjarige kinderen) haar asielaanvraag volledig relateerde aan de problemen die de verzoekende partij in het herkomstland zou ondervonden hebben. Bij beslissing van 24 april 2018 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit asielaanvraag evenwel onderworpen aan een nieuwe beoordeling en geoordeeld dat er op heden niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij (en derhalve bij uitbreiding haar gezin) gelet op de koppeling van het asielaanvraag bij een terugkeer naar het herkomstland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de vrees voor vervolging voor haarzelf en bij uitbreiding haar gezin nog langer actueel is. Het blijkt aldus wel degelijk mogelijk dat haar gezin haar in het herkomstland opzoekt.

Wat betreft het privéleven, heeft de verwerende partij verder als volgt overwogen: *“Ook het feit dat betrokkene meer dan 10 jaar in België verblijft en verblijfsrecht heeft gehad, doet geen afbreuk aan artikel 8 EVRM. Betrokkene heeft immers het overgrote deel van zijn leven elders dan in België doorgebracht. Hij werd op 28.05.2018 door de DVZ uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt en de beslissing over zijn verblijfsituatie zouden kunnen beïnvloeden, maar betrokkene bracht geen enkel document of element aan.*

Rekening houdende met bovenstaande wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.”

Het EHRM benadrukt dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het EHRM vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Verzoekende partij, die op 30-jarige leeftijd naar België is gekomen, toont niet aan dat haar verblijf in België van 10 jaar in belangrijke mate opweegt bij de beoordeling van haar situatie. Gelet op de duurtijd van haar verblijf, het gebrek aan enig ander concreet element dat wijst op (intense) sociale, culturele en professionele banden met België, alsook de veroordeling voor zeer ernstige feiten kan niet aangenomen worden dat verzoekende partij zeer goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Verder is het weinig geloofwaardig dat verzoekende partij, die het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht, aldaar geen sociaal of familiaal netwerk meer zou hebben. Uit haar asielaanvraag blijkt immers dat nog leden van haar familie en die van haar echtgenote verblijven in het herkomstland.

Er blijkt niet dat er geen juiste afweging werd gemaakt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de Belgische maatschappij. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet weerhouden.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER